

Typický skřítek

Není snadné skřítky podrobně popsat, ani určit z jaké látky jsou stvořeni. Za prvé je jich velké množství rozmanitých druhů. Snad můžeme tento problém řešit tím, že popíšeme více méně typického skřítku a zdůrazním ty vlastnosti, které pravděpodobně mají všechny druhy. Druhá potíž je v tom, že většina z nás si jen stěží dovede představit, že existují předměty a těla, vytvořená z nehmotných látek. Víme už ale, to věda dokázala, že fyzická hmota není nic jiného než energie a vlny, proto by nemělo být pro nás těžké představit si, že těla skřítků jsou vytvořena z jemnější hmoty, mnohem jemnější než nejzřetelnější plyn. V našem světě potřebujeme pevné tělo, aby odolalo stresům, úrazům a tlaku. To vyžaduje celou řadu struktur jako je kostra, svalový a nervový systém. Avšak prostředí, ve kterém žijí skřítkové, tuto pevnost nevyžaduje. Přitažlivost, hustota a tlak jsou zcela jiné, takže složitá forma, schopná odporu, není nutná. To, co budu psát o vybraném skřítkovi, platí obecně i u jiných druhů.

K popisu si vyberu skřítku z povrchu země, tj. lesního nebo zahradního skřítku, kterého můžeme považovat za nejtypičtějšího ze všech. Tento druh je asi uprostřed vývojové linie, je v neustálém styku s lidmi, nacházíme ho v různých barvách a velikostech všude na zemi. Mnoho lidí ho vidělo. Tito skřítki jsou skutečně tak běžní, že je snadné jednoho z nich vybrat pro analýzu. Ten, kterého jsem si vybrala, je zelený lesní skřítek z Nové Anglie. Je velký asi 2 stopy 6 palců (stopa asi 35 cm, palec 2, 5 cm, takže je velký asi 85 cm), štíhlý, hlava je vzhledem k tělu poněkud větší, než je tomu u dospělých lidí. Jeho tělo je vytvořeno z látky velice podobné páře, ale tvar má pevný a stálý. Látka, z níž je tělo utkáno, je jemnější než nejlehčí plyn, který známe a zjišťuje se ještě nesnadněji než helium nebo vodík. To ovšem nebrání tomu, aby jeho tvar byl stabilní, neboť nejde o chemickou, nýbrž o živou substanci, kterou udržuje a naplňuje sám život. Že se jedná o živou bytost, je vidět i z toho, že jeho tělo je složeno ze dvou materiálů o různé hustotě. Vlastní tělo tvoří smaragdová zeleň a je celkem hutné, bereme-li v úvahu látku, ze které je utkáno; kolem celého těla vidíme tenčí světle zelenou vrstvu z téže látky, méně jasnou, ale živou. Tělo je touto vrstvou pokryto. Je to živá látka, ze které se doslova vyrábějí pocity. Pohyby našeho přítele jsou závislé na jeho přání být někde a dělat něco. Ještě musím vysvětlit, že, i když vidím skrze obě části jeho těla, zůstává skutečností, že struktura jeho těla je organická. Podle mého názoru je však mnohem jemnější než struktura živočišná. Zřejmě nejdůležitějším orgánem je to, co bychom nazvali srdcem, které je zářícím a pulsujícím centrem v místech lidského srdce. Když je skřítek v činnosti, je pohyb srdce velmi rychlý, je-li v klidu, pohyb se zpomalí. Tento orgán je těžištěm jeho životaschopnosti. Srdce rozvádí životodárné proudy po celém těle. Představuje jakýsi jednoduchý oběhový systém, něco jako krevní a oběhový systém dohromady. Hlava má zvláštní strukturu, ale skřítek nepřikládá hlavě zvláštní význam, protože jeho základní prožívání vychází z pocitů a prožívání života. Při zvláštních příležitostech, kdy je zvědavý nebo se snaží přemýšlet, jeho hlava také světélkuje stejným druhem zlatavého světla, které je uvnitř něho. Protože nikdy nejí, nemá trávicí systém, má však ústa a ostatní obličejové části. Dříve než budu pokračovat, musím říci, že jeho srdce má jednu zvláštnost. Skřítek je může kontrolovat a regulovat a tak navazovat kontakt s věcmi ve svém okolí, zvláště s živými bytostmi. Chce-li odpovědět nějaké rostlině, nařídí své srdce tak, že pulsuje ve stejném rytmu jako rostlina. Tato synchronizace je sjednotí. Jak již bylo řečeno, tajemství života skřítků je v rytmu a tepu. Každý druh skřítků (ať vody, vzduchu, ohně nebo země) přichází na svět s určitým druhem pulsace podle svého druhu a podstaty. Tento tep srdce je záležitost životního kontaktu s jeho okolím. Jeho odpověď na popud zvenčí záleží ovšem na tom, je-li nebo není v souladu s osobou nebo stvořením. Je v něm zřejmě něco, co odpovídá našemu smyslovému mechanismu. Skřítek vnímá celým svým tělem, nejen smyslovými orgány jako je oko nebo ucho. Vstřebává do sebe věci, které působí na jeho pocity. Například má oči, a někdy je otáčí, aby se na věc podíval, ale současně si uvědomuje i to, co je za ním, protože celé jeho tělo vycítuje vyzařování předmětu. Má také čich,

někdy se doslova koupe ve vůni květin. Totéž však dělá i u květin, které nevoní. V tomto smyslu je citlivější než my, nikoliv naopak. Nezná chuť, protože nepřijímá potravu, ale každopádně přijímá zvuky a reaguje na hudbu, kterou také vnímá celým tělem. Má něco jako uši, ale myslím, že i zvuky přijímá celým tělem a uši slouží jen k jakémusi přetlumočení. U průměrného skřítky jsou obličejové rysy nevýrazné. Myslím, že zrak je umístěn ve speciálním orgánu, protože skřítek se dívá jinak než my. Jeho oči nejsou dobře vyznačeny. V mnoha případech nemá ani řasy ani obočí ani víčka, protože je nepotřebuje. Často má výčnělek jako nos a vždycky uši. Ústa jsou jako linka, která se někdy zvlíní, když chce vyjádřit potěšení nebo radost (to ale vyjádří mnohem živěji celá jeho bytost), ale málokdy je otvírá a nezdá se, že by měl zuby.

Když se náš přítel pohybuje, nechodí z místa na místo, ale vznáší se. Přemísťuje ho potřeba nebo touha být na některém místě. Jestli ovšem má chuť, může hopsat a poskakovat. Má ruce a nohy, ale nejsou zdůrazněny prsty a ruka se někdy podobá noze. Svaly a šlachy, které mají zvířata, nemá. Je štíhlý, půvabný a čilý. Potud podrobný popis jednoho z nesčíslného množství malých bytůstek, od nejmenších stvořeníček velkých 1 palec až k obrovským bytostem.

Jednotliví skřítky - i ten kterého jsem popsala - mají schopnost měnit tvar a velikost obdivuhodným způsobem. Jejich tělo je sám pocit a sama vitalita. Tak, jak cítí a žije, mění tvar a velikost. Mohou se zmenšit na 5-6 palců, ale také nafouknout na 5-6 stop. K tomu ale potřebují velmi silné chtění a v této obrovské velikosti nemohou zůstat nekonečně dlouho. Také mohou měnit barvy stejně jako tvar. Jedna z nejpůvabnějších her mezi skřítky je ta, kterou já nazývám „převlékání“. Mění barvy, oblečení, záhaly, vše podle nálady.

Bereme-li v úvahu přirozené zabarvení lesního a zahradního skřítky, pak se značně liší podle lokalit. Na různých místech světa jsem viděla všechny možné barvy, ať to bylo v různých státech USA, na francouzské Riviéře, na Jávě nebo v Austrálii.

Asi nejběžnější pohled do světa skřítků nám ukáže jejich nepřetržitou činnost mezi rostlinami, keři a vším, co roste. V každé zahradě, na každém kousku země, kde roste nějaká rostlina, stále a pilně pečují o vše živé. Čím vlastně pro zvířata a rostliny jsou a jak na ně působí jejich činnost?

Není jednoduché odpovědět, ale mohu popsat to, co vidím. Nejdříve musím vysvětlit, že se skřítek nedívá stejným způsobem jako my. Když my se díváme na růžový keř, vidíme pouze stonek, listy a květy. Skřítek však vidí zcela jinak. Ze vzdálenosti několika metrů je pro něj růžové poupě zářícím předmětem, o něco větším než je skutečná růže, kterou vidíme my. Pro něj to není předmět odrážející světlo, ale skutečný zdroj jakoby fosforeskujícího světla, které květina sama vytvořila. Když skřítek přistoupí blíže, vidí podrobnosti. V místě, kterému říkáme srdce růže, vidí ohraničený bod světla, z něhož vyzařují jemné linie barevných paprsků, které jasně odpovídají fyzikální struktuře okvětních lístků a trvale proudí z centra srdce podél linií anatomie květu. Rostlina sama si bere z půdy živiny, vláhu a sílu, které postupují stonkem vzhůru. Skřítek to vidí jako proudy světla. Mezitím listy a květiny „pijí“ sluneční světlo, kyslíčník uhličitý atd. Sluneční světlo však vytváří druhý proud. Tyto dva proudy vypadají jako stoupající a klesající světelné spirály ve větvích keře. Skřítek vidí proto keř jako stavbu barevného světla, které je jasnější než obyčejná hněď, zeleň a bělost keře. Srdce růže je centrem rozdělujícím tyto energie do samotného květu. Při výměně energií ze slunce a z půdy hraje skřítek určitou úlohu. Má moc nad oběma proudy, zvláště nad životodárnou silou ze slunce. Může zpomalit zde, zrychlit jinde, případně může navíc přidat životní sílu ze sebe sama tam, kde si přeje. Nejdříve naváže styk s rostlinou tím, že přizpůsobí tep svého srdce rytmu květiny. Poodstoupí a upřesní si, co chce dělat. Pak začne pracovat: Přeskakuje a hopkuje kolem dokola a světlo, které proudí z jeho rukou, spojuje lehkým dotykem se světelnými proudy květiny. Tak pozměňuje a upravuje její život. U květin má rád živé barvy, věnuje jim velkou pozornost, ale jeho

hlavním úkolem je vytvořit pro rostlinu neoptimálnější prostředí. Takto pilně pracuje asi 10 nebo 20 minut. Když si myslí, že udělal kus práce, poodstoupí od rostliny, udělá několik kotrmelců ve vzduchu, poskakuje a je v dobré náladě, protože má radost, že je na živu. Pak se znovu vrátí k práci.

Někdo se může ptát, zda by rostliny rostly bez této pomoci. Jistě by rostly, ale zásah skřítků (a také pomoc, kterou jim věnují lidé) pomáhá udělat ze zákrsků bohatě kvetoucí rostliny. Ty by určitě rostly pouze svým vnitřním nutkáním k životu a reprodukci, jak je to u všeho v přírodě. Pomoc skřítků je však stejně důležitá pro rostlinu jako je důležitá orba pro obilí. Proč nepřijmout skřítkovo přesvědčení, že to, co dělá, je vážná práce a proto bere své zaměstnání vážně. Cítí se odpovědným za vše, co pro rostlinu dělá, a nadýmá se přímo mateřskou pýchou, když svůj úkol splní. Kromě toho musí ukazovat výsledky své práce skřítkovi, který občas přichází - jak bychom řekli - na kontrolu. Je až neuvěřitelné, kam až tento druh práce zasahuje. Viděla jsem dokonce ve skleníku druh skřítků, kteří pracovali s malinkými rostlinkami. Tito skřítkci jsou mnohem menší, ale dělají stejnou práci.

Velkou část života tráví skřítek hrami. Je však těžké oddělit jeho hru od práce, protože pracovat s rostlinami je jeho záliba. Spíše než povinnost v tom vidí zábavu. Avšak při hře je důležitý, protože štěstí, které z něj vyzařuje, se často spontánně dotkne lidí, kteří se setkají s jeho vlivem, aniž si to uvědomují.

Jejich hraní spočívá v tom, že všelijak poskakuji, zvědavě nahlížeji do ptačích hnízd a zajímají se o všechny život kolem sebe. Skřítkci znají osobně všechny ptáky a zvířata v sousedství a hluboce je zajímá vše, co dělají. Mají velký smysl pro neplechy a ze všeho si dělají legraci. Jeden z nich se třeba vkrade do oblasti jiného, skromně vykonává jeho práci a pak je vesele vyhozen. Mají hypnotickou moc nad zvířaty, což způsobí, že králík nebo veverka upustí potravu, kterou našla. Takové šprýmy jsou chápány jako legrace a zvířata se na ně nezlobí. Skupiny lesních skřítků mohou podobným způsobem působit i na lidi, většinou však s námi nechtějí mít nic společného. Někdy sedí a vykládají si anekdoty a to je překvapující podívaná. Skřítek má obrovskou schopnost mimikry a smysl pro dramatizování. Někdy celá skupina připraví podívanou pro obecné pobavení. Znovu opakuji, že skřítek má nejen schopnost měnit svůj tvar, ale může se i oblékat do pohádkových úborů tak, že silou vůle přemění hutnější část těla kolem sebe na žádaný převlek. Vyžaduje to ovšem určité úsilí a koncentraci a trvá to několik minut, zvláště, když chce změnit tvar. Žádaný převlek vydrží tak dlouho, jak vydrží jeho úsilí o transformaci. Většina skřítků se nedokáže pořádně soustředit, takže jejich představení netrvá dlouho. Z toho důvodu a také vzhledem k nedostatku pečlivosti při vymýšlení převleků chybí celé části masky dokonce někdy i nějaká končetina. Vypadají proto často velice směšně, což vyvolává bouře smíchu. Každý důvod k legraci je jim dobrý.

Podívaná však musí probíhat v určitých mezích, aby došli k jádru věci. Je to jako sen z vaudevillu bez jakéhokoliv vynuceného dramatického námětu.

Jednou jsem v Austrálii viděla zábavu podobného druhu. V měsíčním svitu se pohybovalo 5-6 skřítků. Jeden druhému vyprávěli povídky a hned ztvárňovali postavy z povídky a převlékali se podle nich. Jeden z nich se převlékl za krále, jak myslel, že král vypadá. Představu získal z jedné pohádkové knížky - nepřímo prostřednictvím myšlenek nějakého dítěte. Snažil se podle ní tak vypadat, tvářil se velmi důležitě a přísně a stále mával rukama kolem sebe. A najednou, když chtěl být co nejkrálovštější a nejprísnejší, zapomněl na svou korunu a královské roucho, které s něho spadlo, a tak dokonale zničil vážnost chvíle, že ostatní se váleli smíchem.

Dalším zdrojem zábavy je pro skřítku vyprávění příhody, kterou si sám vymyslel. Hlavní je, aby byla co nejdivočejší a co nejnepravděpodobnější. Je to něco jako soutěž ve fantazii, kdy se divoké scény střídají náhle s okamžiky velké vážnosti. Myslím, že tento způsob života, plný legrace, by neschvalovala velká část lidstva, která je vážně zaměřená na práci. Nesmíme ale zapomínat, že skřítkci, stejně jako děti, překypují vitalitou. Nejsou omezováni míněním lidí jako my. Vlastně jejich

Last
update: 05.11.2014 10:50 detem:skutecny_svet_skritku:typicky_skritek https://duhovnipodpora.vzestup.net/detem/skutecny_svet_skritku/typicky_skritek

veřejné mínění je jím nakloněno.

From:
<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duhovnipodpora.vzestup.net/detem/skutecny_svet_skritku/typicky_skritek

Last update: **05.11.2014 10:50**

